

I

*B*lake Gregory zat in New York uit het raam van zijn kantoor te kijken terwijl hij nadacht over het aanbod dat hem zojuist was gedaan. Hij kon directeur worden van een nieuwe hightech start-up voor social media in San Francisco. Er waren hem wel eerder banen aangeboden, in Boston en elders, maar die waren nooit zo verleidelijk geweest en hij had ze zonder aarzelen afgeslagen. Maar dit lag anders, om verschillende spannende redenen. De twee oprichters van het bedrijf waren jonge mannen met een sterke reputatie, die met eerdere bedrijven hun fortuin hadden gemaakt. Daardoor konden ze zwaar investeren in hun nieuwe start-up. Hun eerdere bedrijven waren gebaseerd op eenvoudige ideeën en dat gold ook voor dit bedrijf, waarin ze de principes van een zoekmachine combineerden met social media. De potentiële groeicijfers waren astronomisch.

Blake werkte met hightech durfkapitaal, bij een gevestigd en uiterst respectabel bedrijf. Maar het idee dat de twee mannen hadden geschetst voor hem sprak hem dusdanig aan dat hij in hun team wilde, al zat hij bij zijn huidige baas op rozen. Je wist bij een nieuw bedrijf natuurlijk nooit of het zou

slagen, maar hij zag wel dat het miljarden zou opleveren als alles meezat.

Er waren best nog beren op de weg, maar hij dacht dat ze in de ontwikkelingsfase konden worden ingetoomd. Het aanbod was onverwacht gekomen, via een van zijn zakenrelaties. Het was te danken aan zijn reputatie als slimme, vooruitdenkende analist van nieuwe ondernemingen en aan zijn talent om risico's in te schatten en ondanks die risico's een succesvol bedrijf op te zetten. Ze boden hem tweemaal zoveel als hij verdiende bij zijn werkgever in New York. Op zijn huidige werkplek was zijn toekomst zeker. Hij werkte er nu tien jaar en kon goed met zijn collega's overweg. Over hoe het zat bij de start-up in San Francisco was nog helemaal niets bekend, ook niet of hij zou kunnen opschieten met de mensen voor wie hij zou gaan werken. Hij wist dat ze lef hadden, briljant en meedogenloos waren, en dat ze altijd veel geld verdienden. Hoewel hij normaal gesproken weinig risico's nam, was dit wel ontzettend verleidelijk. Het geld was aantrekkelijk, net als de aandelenopties die hij erbij zou krijgen als ze naar de beurs gingen, zoals hun voor ogen stond.

Als hij eraan dacht iets te doen wat nieuw en anders was, voelde hij zich weer jong. Op zijn zesenvertigste leidde hij al jaren een veilig en voorspelbaar bestaan. Hij was getrouwd, had drie kinderen en was er niet de man naar om alle voorzichtigheid overboord te gooien. Hij kon zich niet eens voorstellen wat Sybil, zijn vrouw, zou zeggen als hij het haar vertelde. Ze waren allebei New Yorkers in hart en nieren, hielden van de stad en waren er geboren en getogen, net als hun kinderen. Blake had zelfs nooit overwogen om in een andere stad te gaan werken, maar nu dacht hij er serieus over na. Als de start-up een succes werd, was hij binnen. Het zou nog lastig worden om het aanbod af te slaan.

Sybil was negenendertig en had een veelzijdige loopbaan. Ze

had kunstgeschiedenis gestudeerd aan de Columbia-universiteit, waar ze Blake had leren kennen toen hij daar bedrijfskunde studeerde. Ze was een groot liefhebber van Frank Lloyd Wright, I.M. Pei, Frank Gehry en andere moderne avant-gardistische architecten. Blake en Sybil trouwden, kregen kinderen, en daarna ging Sybil terug naar Columbia om bouwkunde te studeren, stapte over naar binnenhuisarchitectuur en werd vervolgens adviseur bij luxe meubelontwerpers. Ook had ze zelf enkele meubels ontworpen die een iconische status hadden verworven. Ze werkte regelmatig als consultant voor zowel het Museum of Modern Art als het Brooklyn Museum, waarbij ze hen adviseerde over de aankoop van belangrijke stukken voor hun permanente collectie en tentoonstellingen voor hen opzette. Alles wat ze aanraakte, zag er chic en gestroomlijnd uit. In haar uiterst spaarzame vrije tijd werkte ze aan een boek over het beste van twintigste-eeuws design en ze voelde de hete adem van haar uitgever in haar nek, die wilde dat ze het zo snel mogelijk afmaakte.

Blake wist zeker dat haar boek een succes zou worden. Wat betreft de onderwerpen die ze het beste kende, was ze een grondige en bedachtzame auteur. Sybil schreef regelmatig artikelen over binnenhuisarchitectuur en design voor belangrijke vaktijdschriften en voor *The New York Times*. Ze gold als expert op haar vakgebied. Haar lievelingsperiode was de moderne kunst van halverwege de twintigste eeuw en hoewel ze minder geïnteresseerd was in design van voor 1950, schreef ze over alles. Hun bovenverdieping in een oud textielpakhuis aan North Moore in Tribeca zag eruit als de moderne vleugel van een goed museum. Van elke belangrijke ontwerper stonden er stukken die deskundigen direct aan hen zouden kunnen toeschrijven. Maar vooral had zij zelf erg veel talent en ze had een oog voor wat nieuw en chic was. Blake begreep het niet altijd, maar gaf grif toe dat het effect er mocht zijn.

Sybil had respect voor andere periodes en genoot van tentoonstellingen in het Metropolitan Museum. Ook hielden ze allebei van de archaische vroeg-twintigste-eeuwse elegantie van de Frick Collection. Maar wat Sybils hart sneller deed kloppen, wat haar echt aantrok en wat ze zelf creëerde, bevond zich steevast aan de innovatieve buitengrens van design. Hun eigen appartement had iets hips en voelde ruim en licht aan. Een aantal meubelen kwam uit een productlijn die ze zelf had ontworpen. Musea uit het hele land vroegen haar om tentoonstellingen voor hen op te zetten. Ze nam bijna geen particuliere opdrachten meer aan, omdat ze niet beperkt wilde worden door de ideeën en voorkeuren van andere mensen. En het middelpunt van al haar creatieve activiteiten was New York. Het leek Blake niet eerlijk om haar te vragen om voor hem naar San Francisco te verhuizen. Normaal gesproken zou hij niet over een andere baan hebben nagedacht, maar dit aanbod was een unieke kans. Hij vroeg zich af of hij het gewoon een paar jaar zou kunnen doen, maar als het bedrijf een succes werd, zou hij er langer willen blijven.

Zijn kinderen zaten ook niet om een verhuizing springen. Toen het aanbod uit San Francisco kwam, was net de eerste schoolweek begonnen. Andrew was aan zijn examenjaar begonnen en zou zich komende herfst aanmelden bij een universiteit. Caroline zat in het jaar eronder. Haar leven was stevig in New York verankerd. Ze zouden het allebei vreselijk vinden om op hun zestiende en zeventiende te verhuizen. Alleen Charlie, met zes jaar hun benjamin, zou het niet uitmaken waar ze woonden, zolang hij maar bij hen was. Hij zat nu in groep drie.

Sybil was vandaag in Philadelphia voor een overleg met een museum waar ze misschien over twee jaar een tentoonstelling kon inrichten. Hij wist niet of hij haar over de baan zou vertellen, of hij er wel over moest beginnen. Waarom zou hij

haar op stang jagen door te praten over een baan die hij toch niet zou nemen? Ze hadden echter gevraagd of hij diezelfde week nog naar San Francisco kon komen om verder te praten en hij was ernstig in verleiding. Trouwens, ze hadden hem niet zomaar gevraagd. Ze hadden er ongelooflijk op aangedrongen. Blake had al bedacht dat hij overmorgen zou kunnen gaan, op woensdagmiddag. Hij had zelfs al een paar besprekingen verplaatst om ruimte te maken in zijn agenda.

Hij kon nog steeds nergens anders aan denken, toen Sybil die avond thuiskwam. Haar lange blonde haar zat in een strakke knot en ze droeg een zeer streng, maar chic zwart pak. Zoals altijd zag ze er op-en-top New Yorks uit. Ze was een mooie vrouw en hun dochter had haar lange, slanke klassieke uiterlijk geërfd. Beide jongens leken meer op Blake, met donker haar, donkere ogen en een atletische bouw. Ze waren gek op sport en ze waren er goed in.

‘Hoe ging het?’ vroeg Blake toen ze hem glimlachend aankeek, haar tas neerzette en haar schoenen uittrok. Het was een warme nazomerdag. Die ochtend was ze om zes uur vertrokken om op tijd in de trein naar Philadelphia te zitten voor haar afspraak. Hun huishoudelijke hulp had Charlie van school gehaald, Caroline en Andy hadden andere schooltijden en reisden met de metro. Een van de dingen die Sybil bevielen aan haar eclectische werk, waren haar flexibele werktijden, zodat ze Charlie meestal zelf kon ophalen. Charlie was voor hen allebei als een verrassing gekomen, maar na de aanvankelijke schrik en de aanpassingen die ze hadden gedaan, waren ze het erover eens dat hij een verrijking van hun leven was. Hij was een uitermate makkelijk en lief kind dat altijd blij was, wat hij ook deed. Zijn oudere broer en zus vonden het ook leuk om tijd met hem door te brengen.

Tegen de tijd dat Sybil terugkwam uit Philadelphia, zaten Andy en Caroline op hun kamer aan hun huiswerk en keek

Charlie in de slaapkamer van zijn ouders naar een film. De kinderen hadden al gegeten, maar Blake had op haar gewacht. Hij liep achter haar aan naar de keuken, waar ze een salade en wat koude kip pakte die de hulp voor hen klaar had gezet.

‘Ik denk niet dat ik hun tentoonstelling wil doen,’ zei ze terwijl hij een glas wijn voor haar inschonk. ‘Het is een expositie die uit Denemarken komt. Ze hebben mij er niet echt bij nodig, de tentoonstelling is naar mijn gevoel incompleet, maar ze willen niet dat ik er stukken aan toevoeg. De expositie is samengesteld door een prestigieus museum, en daarom willen ze er niets aan veranderen. Het is niets voor mij.’ Sybil sloeg veel opdrachten af. Ze was een purist wat haar werk betrof en koos alleen de periodes en ontwerpers die haar interesseerden. ‘Bovendien moet ik tijd vrijmaken om aan mijn boek te werken. Ik wil het volgend jaar afronden.’ Ze werkte al twee jaar aan het boek. Het werd een soort standaardwerk over de beste moderne designers. ‘Hoe was jouw dag?’ Ze glimlachte naar hem. Ze vonden het heerlijk om ’s avonds bij te praten over wat ze die dag hadden gedaan.

‘Prima. Ik ga woensdag naar San Francisco,’ flapte hij eruit. Hij hoorde hoe idioot het klonk en schrok er zelf van. Hij had het onderwerp subtieler ter sprake willen brengen, maar zijn zenuwachtigheid over hoe hij erover moest beginnen had de overhand gekregen.

‘Een nieuwe deal?’ vroeg Sybil terwijl ze een slokje van haar wijn nam. Hij aarzelde, omdat hij niet wist wat hij moest zeggen. Toen slaakte hij een zucht en leunde achterover in zijn stoel. Hij had nooit geheimen voor haar gehad. Ze waren een team, een team dat na achttien jaar huwelijk nog steeds goed werkte. Hun leven kende weinig verrassingen, iets wat hun allebei prima beviel. En ze waren nog steeds verliefd op elkaar.

‘Ik heb vandaag een aanbod gekregen van een geweldige start-up in San Francisco,’ zei hij zacht.

'Ga je het afslaan?' Ze wist het antwoord al, maar vroeg het toch. Hij wilde helemaal geen andere baan. Hij was tevreden waar hij zat. Althans, dat dacht ze.

'Dit ligt anders. De twee mannen die het bedrijf zijn gestart, hebben een onberispelijke reputatie en pompen er veel geld in. Het wordt een succes en iedereen die eraan meewerkt wordt steenrijk.' Hij leek er zeker van. Ze keek naar hem toen hij dat zei en legde haar vork op haar bord.

'Maar het is in San Francisco.' Ze had net zo goed 'Mars' of 'Pluto' kunnen zeggen. Californië maakte geen deel uit van hun wereld.

'Dat weet ik, maar ze bieden me tweemaal zoveel als ik nu verdien, plus geweldige aandelenopties. Als ze er een succes van maken, zitten we de rest van ons leven gebeiteld.' Ze verdienden allebei goed. Ze leidden een aangenaam leven en hadden alles wat ze wilden, net als hun kinderen. Geen van beiden had ooit de ambitie gehad om miljonair te worden. 'Ik zeg niet dat ik miljarden ga verdienen, maar het klinkt als een uitermate lucratieve deal, Syb. Het is niet makkelijk om er nee tegen te zeggen.'

'We kunnen niet naar San Francisco,' zei ze onomwonden. 'Ik kan het niet en jij ook niet. Bovendien kunnen we het de kinderen niet aandoen. Andrew doet dit jaar eindexamen.' Dat wist Blake ook wel. Hij had vanmiddag alle tegenargumenten de revue laten passeren en zich bij elk nieuw argument vreselijk schuldig gevoeld dat hij zelfs maar over het aanbod nadacht en het niet meteen afwees. Hij voelde zich een verrader binnen hun gezin.

'Ik wil er gewoon even gaan kijken, zodat ik weet waar ik nee tegen zeg,' zei hij, al wist hij dat het een zwak excuus was om te gaan. En dat wist zij ook.

'Stel dat je geen nee wilt zeggen?' vroeg ze met een bezorgd gezicht.

‘Ik zal wel moeten, maar ik vind dat ik ten minste moet luisteren naar wat ze te bieden hebben.’ Hij wist dat hij op zijn zesenvestigste nooit meer zo’n aanbod zou krijgen. Áls hij nee zei, zou hij waarschijnlijk tot zijn pensioen blijven zitten waar hij zat. Daar was op zich niets mis mee. Hij had een goede baan, maar áls hij nee zei, wilde hij wel absoluut zeker weten dat hij daar goed aan deed.

‘Dat klinkt onheilspellend.’ Sybil zette hun borden in de gootsteen.

‘Ik zeg niet dat ik het ga doen, Syb. Ik wil alleen maar gaan kijken. Misschien zou ik het een paar jaar kunnen doen.’ Hij zocht naar een oplossing voor een probleem dat zij niet wilde.

‘Dat staan ze nooit toe. En we moeten de komende twee jaar Caro en Andy hun school hier laten afmaken.’ Hij wist dat hij het aanbod van de start-up in San Francisco zou moeten laten liggen, maar de opoffering viel hem zwaarder dan hij had verwacht.

‘Ik ga gewoon woensdag tot vrijdag. Dan ben ik in het weekend weer thuis,’ zei hij op rustige toon, maar hij had een blik in zijn ogen die ze nog nooit had gezien en die haar niet beviel. Hij dacht aan zichzelf en niet aan zijn gezin.

‘Waarom stelt dat me niet gerust? Dat méén je toch niet, Blake.’ Ze trok haar mond tot een streep en haar blik was gespannen.

‘Dit zou onze toekomst veiligstellen. Zoveel geld kan ik hier nooit verdienen.’

‘We hoeven niet meer geld,’ zei ze op ferme toon. ‘We hebben een prachtig appartement en een fijn leven.’ Ze was nooit inhalig geweest en was tevreden met wat ze verdienden.

‘Dit gaat niet alleen om het geld. Het is spannend om deel uit te maken van iets nieuws. Dit zou baanbrekend kunnen zijn. Het spijt me, Syb. Ik wil er gewoon meer van weten. Heb je nu een hekel aan me?’ Hij hield van haar en wilde hun hu-

weljk niet in gevaar brengen, maar hij wist dat het altijd zou blijven knagen als hij niet met die mensen in San Francisco ging praten. Voordat hij er met Sybil over had gepraat had hij al beloofd naar hen toe te komen.

‘Ik zou nooit een hekel aan je kunnen hebben... Behalve als je ons dwingt uit New York weg te gaan,’ zei ze lachend. Ze was niet boos op hem, maar ze was wel bang. ‘Belooft me alleen dat je niet doorslaat als je daar bent en de baan aanneemt voordat wij erover hebben gepraat.’

‘Natuurlijk niet.’ Hij sloeg zijn arm om haar heen. Toen ze hun slaapkamer in liepen, lag Charlie te slapen op hun bed, met de televisie nog aan. Hij werd niet wakker toen Blake hem naar zijn eigen kamer droeg en Sybil hem zijn pyjama aantrok.

Ze wensten Caroline en Andy welterusten, en nadat ze de lichten hadden uitgedaan, lag Sybil in bed na te denken over wat Blake had gezegd. Ze hoopte maar dat dit zo’n idee was dat er heel even aantrekkelijk uitzag, waarna het gezonde verstand de overhand kreeg en je wist dat het niets voor jou was. Ze zag niemand uit hun gezin in San Francisco wonen en wilde dat ook helemaal niet voor zich zien. En ook al vond hij die baan nu spannend klinken, ze wist zeker dat ze zich allemaal ellendig zouden voelen als ze voor hem uit New York verhuisden. Dat was wel het laatste wat ze wilde, zelfs voor de man van wie ze hield. Ze konden het hun kinderen niet aandoen. En ze wilde geen huwelijk waarin ze allebei aan de andere kant van Amerika woonden en elkaar alleen in het weekend zagen. Het was gewoon niets voor hen. Hun leven in New York was volmaakt zoals het nu was. Dat was Blake ook met haar eens, maar de kans die hem in San Francisco werd geboden was wel uniek.

Blake was naar zijn werk gegaan voordat Sybil haar jongste naar school bracht. Tegen de tijd dat ze weer thuiskwam en

achter haar bureau ging zitten, had ze besloten zich er verder niet druk over te maken. Blake had nog nooit iets impulsiefs gedaan. Hij was verstandig en net als zij gek op New York. Hij had op zijn werk altijd met veel plezier nieuwe mogelijkheden beoordeeld om durfkapitaal te investeren. Ze wist zeker dat hij tijdens zijn bespreking in San Francisco tot de conclusie zou komen dat de start-up niets voor hem was, hoe veelbelovend die ook leek. Net als zij was hij een New Yorker in hart en nieren. Hij zou zijn kinderen, of haar, niet willen ontwortelen. Ze besloot dat het beter was als hij naar Californië ging en zelf tot inzicht kwam, dan dat zij op haar strepen ging staan en kwaad werd. Hij draaide nog wel bij. Dat wist ze zeker.

Die avond zaten ze rustig bij elkaar zonder er verder over te praten. Zij wilde niet met hem in discussie gaan en hij begon er niet over. Woensdag ging hij na werktijd meteen door naar het vliegveld. Terwijl hij op zijn vlucht stond te wachten, belde hij haar om te zeggen dat hij van haar hield en haar te bedanken omdat ze het zo sportief opvatte dat hij zijn licht ging opsteken in San Francisco.

‘Je kunt net zo goed gaan kijken voordat je nee zegt,’ zei ze rustig en Blake was opgelucht. Sybil wist dat ze hem toch niet uit New York konden weglokken, hoeveel ze hem ook boden. Hij was een gewoontedier en hield van zijn werk.

‘Dat vind ik ook. Zeg tegen de kinderen dat ik van hen houd. Ik kom vrijdagochtend thuis.’ Hij zou het laatste vliegtuig uit San Francisco nemen en wist dat, gezien het tijdsverschil, zij al zou slapen als hij thuiskwam. Zijn vliegtuig zou om 2 uur ’s nachts landen op JFK. Ook al was het laat, hij deed dit liever dan nog een nacht van huis weg te blijven. Ze zouden dat weekend naar de Hamptons gaan, naar een huis dat ze af en toe huurden – in het weekend en ’s zomers een maand. Het was zulk mooi weer dat ze nog één keer terug wilden gaan en de kinderen wilden mee. Ze verheugden zich erop, net als Blake.

Het tijdsverschil werkte in zijn voordeel, en Blake trof de twee oprichters van de start-up woensdagavond in het restaurant van zijn hotel voor een laat diner. Het enthousiasme spatte van hen af. Ze waren allebei ruim tien jaar jonger dan hij en hadden een indrukwekkende staat van dienst en arbeidsverleden. Hij wist dat ze waren begonnen als IT-nerds, waarna ze zich tot briljante zakenmannen hadden ontplooid. Ze hadden allebei bedrijfskunde gestudeerd aan Harvard. Het waren mannen met ideeën die het leuk vonden om bedrijven op te zetten, weer te verkopen en aan iets nieuws te beginnen. Ze wilden dat hij het bedrijf zou leiden terwijl zij het concept helemaal uitontwikkelden, totdat ze het verkochten of naar de beurs brachten, afhankelijk van wat het meest lucratief was. Ze beschikten over al het geld dat ze nodig hadden om het tot een succes te maken. Nu hij wist wie erbij betrokken waren, vond Blake hun plannen al even opwindend klinken als hij had gevreesd.

Die nacht deed hij geen oog dicht. De volgende ochtend had hij een ontbijtoverleg met pakweg vijf mensen die de verschillende afdelingen leidden. Het waren stuk voor stuk innovatieve mannen en vrouwen die met succes functies in andere bedrijven hadden vervuld. De twee oprichters wilden alleen de allerbeste mensen en vonden dat Blake daar als CEO goed tussen paste. Ze vonden het prettig dat hij stevig met beide voeten op de grond stond. Op hun bedrijfsplan was vrijwel niets aan te merken. De kans om veel geld te verdienen was immens, vooral voor Blake, als directeur, met alle aandelenopties en deelnames die ze hem boden.

Hij ging die dag van de ene bespreking naar het andere overleg en deelde voor het diner zijn indrukken met de twee oprichters, die blij waren met wat ze hoorden. Hij bracht het team in evenwicht en had goede financiële ideeën. Op vrijdag verliepen de besprekingen nog beter. De werkomgeving beviel

hem ook. Het bedrijf was gevestigd in een tot kantoorruimte verbouwd pakhuis ten zuiden van Market. Er werkte een enorme hoeveelheid jonge mensen die vol dynamische ideeën en energie zaten. Vergeleken bij zijn dagelijkse werk vond hij het stimulerend en spannend om er te zijn, terwijl hij al enigszins bekend was met de concepten. Het leed geen twijfel dat het bedrijfsplan risico's met zich meebracht, maar iedereen die hier werkte leek verstandig en ervaren. Ze vormden een verbluffend hechte groep waarin Blake zich meteen thuis voelde. Voordat hij wegging, herhaalden ze hun aanbod, meer dan ooit overtuigd dat hij de juiste man voor de functie was, een overtuiging die hij deelde. In twee dagen hadden ze al zijn bedenkingen weten weg te nemen. Tijdens zijn vlucht naar New York zat hij het grootste deel van de tijd voor zich uit te kijken, in gedachten verzonken en klaarwakker. Het waren de beste achtenveertig uur die hij in jaren aan werk had besteed. Hij voelde zich een nieuw mens.

Om drie uur 's ochtends liep Blake hun appartement in Tribeca binnen. Sybil was in diepe slaap verzonken. Hij kustte haar op haar kruin zonder dat ze bewoog.

Toen hij de volgende ochtend de keuken in liep zag hij er moe en ernstig uit. Ze hadden allemaal gepakt voor het weekend en konden meteen vertrekken. Sybil vroeg hem pas hoe het in San Francisco was gegaan toen ze hadden uitgepakt in het huis in de Hamptons en de kinderen naar het strand waren gegaan. Ze zaten op de veranda naar hen te kijken toen Sybil zich tot hem wendde en hij naar woorden zocht om haar te vertellen wat ze niet wilde horen.

'Hoe is het gegaan?' vroeg ze enigszins gespannen.

'Ik zou wel gek zijn als ik het aanbod afsloeg,' zei hij met een rauwe, hese stem. 'Zo'n kans heb ik nog nooit gekregen en krijg ik waarschijnlijk ook nooit meer.' Hij vertelde haar precies hoeveel hij kon verdienen als hij de functie aannam,

voordat ze van start gingen en na verloop van tijd naar de beurs gingen, of het bedrijf verkochten aan een partij als Google, dat hen waarschijnlijk zou willen uitkopen.

‘Het leven gaat om meer dan geld,’ zei ze afkeurend. ‘Sinds wanneer is dat voor jou de doorslaggevende factor? Daar kun je niet ons hele leven voor overhoopgooien.’ Maar ze zag het verlangen in zijn ogen. Nog nooit had een baan zo’n effect op hem gehad. Ze wist dat het niet om het geld ging, maar om werk dat spannend en nieuw was. Het was opwindend. Als het inderdaad zo’n groot succes werd kon dat heel belangrijk voor hem zijn, en voor hun gezin. Dat kon ze niet uitvlakken. Voor het eerst in zijn carrière kon het hem niet schelen waar hij voor zijn werk naartoe moest.

‘Als je het over dit soort bedragen hebt, ligt dat toch anders, Syb,’ zei hij zacht. ‘Zou jij niet een paar jaar in San Francisco kunnen wonen? Je zou daar kunnen schrijven, aan je boek werken. Je artikelen kun je overal schrijven. En je kunt terugvliegen voor je museumopdrachten, de tentoonstellingen die je opzet en overleg met je klanten in New York.’ Hij probeerde werkbare voorstellen te doen, maar het voelde alsof hij tegen een glazen wand op probeerde te klimmen. Zijn woorden kwamen niet aan.

‘En dan zeker mijn leven in vliegtuigen doorbrengen, met drie kinderen thuis.’ Ze leek ontzet over zijn vraag en over het feit dat hij die mogelijkheid zelfs maar overwoog, terwijl dat invloed had op hun hele gezin. Ze kon zien dat hij serieus over het aanbod nadacht. Ze begreep ook wel waarom, maar dit zou hun hele leven ongelooflijk overhoopgooien. Dat wilde ze de kinderen en zichzelf niet aandoen. Het zou niet eerlijk zijn.

Toen kwamen de kinderen terug van het strand om iets te eten. Ze schortten hun gesprek op tot de avond en hervatten het toen Andrew en Caroline vrienden gingen opzoeken en Charlie in de kamer naast de hunne lag te slapen.

‘Ik weet dat ik veel van jullie vraag, maar de kinderen zouden zich aanpassen,’ drong Blake aan. ‘Ze maken weer nieuwe vrienden. Andy gaat na dit jaar sowieso het huis uit. Ik moet op een gegeven moment ja of nee zeggen. Als ik het aanbod niet aanneem, gaan ze op zoek naar iemand anders. Ze hebben nú iemand nodig.’ Hij klonk wanhopig en ze had met hem te doen, maar nog meer met zichzelf en haar kinderen. Ze zag hoe zielsgraag Blake dit wilde doen, maar het botste regelrecht met hun behoeften.

‘En ze hebben daar aardbevingen,’ hielp ze hem herinneren. Ze greep alles aan om hem te weerhouden en voelde zich daar schuldig over.

‘Ze hebben al ruim honderd jaar geen grote aardbeving meer gehad.’ Hij lachte haar uit. Maar zij was even koppig als hij.

‘Dan zijn ze binnenkort vast aan de beurt. Trouwens, er was een grote in 1989.’

‘Ze krijgen geen aardbeving alleen omdat wij daarnaartoe verhuizen.’ Hij trok haar in zijn armen en dacht de rest van de nacht niet meer aan de baan in San Francisco. De volgende dag gingen ze terug naar huis, zonder dat ze het eens waren. Ze waren geen van beiden kwaad, maar bleven ieder op hun standpunt.

De dagen daarna bleven ze erover praten, maar geen van beiden wist de ander te overtuigen. Uiteindelijk zag ze in dat hij het haar nooit zou vergeven als hij het aanbod moest afslaan. Het zou altijd als een bittere pil in zijn keel blijven steken, meer dan voor haar als zij voor hem naar San Francisco zou verhuizen. Ze was er niet blij mee, maar ze wist ook dat hij op zijn leeftijd inderdaad nooit meer zo’n kans zou krijgen. En het geld was voor hen allebei wel degelijk een aansporing. Als het bedrijf echt een succes werd, zouden zij en hun kinderen zich nooit meer zorgen hoeven te maken over geld. Nadat ze er langdurig met Blake over had gepraat, zag ze daar ook de waarde van in.

Het enige wat hij vroeg was dat ze het twee jaar zou geven. Hij beloofde haar dat hij ontslag zou nemen en terug zou gaan naar New York als het een te ingrijpende verandering zou blijken. Sybil hield van hem en wilde zijn loopbaan, of hun huwelijk, geen schade toebrengen. Na twee weken discussiëren keek ze hem daarom uitgeput aan en sloeg ze haar armen om hem heen.

‘Goed dan. Ik houd te veel van je om je te vragen deze baan voor ons op te geven. We vinden wel een manier om het te laten werken,’ zei ze. Toen ze zag hoe dankbaar en verrukt hij was, wist ze dat ze de juiste beslissing had genomen. De volgende ochtend belde hij San Francisco om hun het goede nieuws te vertellen en nam hij ontslag bij zijn baas. Na het avondeten vertelden ze het de kinderen.

Vol afschuw luisterden ze naar wat hun ouders te zeggen hadden, maar Sybil was streng tegen hen en zei dat het een offer was dat ze met z’n allen moesten brengen in het belang van het hele gezin. Het was belangrijk voor hun vaders loopbaan en voor hun bestaanszekerheid op de lange termijn. Caroline en Andrew waren allebei oud genoeg om het te begrijpen. Trouwens, Sybil gaf hun geen keus. Ze wees hun erop dat het voor haar ook een enorme aanpassing inhield. Ze had die middag Andy’s school al gebeld. Daar was men bereid hem de diploma-uitreiking samen met zijn klas te laten vieren, als hij dat wilde. Mits hij in San Francisco met succes zijn examens afrondde, kon hij in New York met de vrienden die hij al zijn hele middelbareschooltijd kende naar voren komen.

Blake had ermee ingestemd dat ze de rest van het kalenderjaar nog in New York naar school gingen. Sybil en de kinderen zouden in januari naar San Francisco verhuizen. Hij vertrok al ergens in de komende twee weken, zodat hij tijd zou hebben om een appartement voor hen te zoeken. Blake en Sybil wilden niets kopen, omdat ze nog niet zeker wisten of ze in

San Francisco zouden blijven. Sybil had duidelijk gemaakt dat ze geen huis wilde, maar een licht, zonnig, modern appartement. Ze had onderzoek gedaan naar scholen in San Francisco en al met enkele ervan contact opgenomen. Ze hielden het appartement in Tribeca aan, voor als ze over twee jaar terug zouden komen. Sybil kon er dan verblijven als ze voor haar werk naar New York moest. Ze had tweeënhalve maand om hun verhuizing te organiseren. In die tijd kon Blake een woning voor hen vinden en zijn draai vinden op het werk. Sybil was van plan om het appartement dat hij in San Francisco vond in eerste instantie in te richten met gehuurd meubilair. Als ze langer bleven, konden ze kopen wat ze nodig hadden. Voorlopig zagen ze het als een verhuizing voor een paar jaar, om te zien hoe het uitpakte. De wetenschap dat ze misschien naar New York terug zouden gaan, haalde voor Sybil en de kinderen de angel uit de beslissing. Ze hoopte dat ze niet lang in San Francisco zouden blijven. Toch zette ze zich omwille van Blake met hart en ziel in voor de verhuizing en probeerde ze de kinderen ervan te overtuigen dat het niet het einde van de wereld was.

Andy vond het vreselijk, maar probeerde redelijk te blijven toen hij begreep wat het in financieel opzicht kon betekenen. Hij was trots op zijn vader en opgelucht dat hij in juni de diploma-uitreiking met zijn vrienden kon vieren. Caroline deed dramatisch en dreigde niet mee te gaan, maar in New York kon ze nergens anders heen. Ze had geen grootouders of ooms en tantes en wilde niet naar een internaat, iets wat haar ouders als alternatief aanboden toen ze zich uit alle macht tegen de verhuizing verzette. Ze had dus geen keus en moest het plan om naar San Francisco te gaan wel accepteren. Zoals verwacht was Charlie het gemakkelijkst van alle drie. Hij zei dat het hem erg leuk leek en was nieuwsgierig naar zijn nieuwe school.

Twee weken na Blakes vertrek had Sybil hen op basis van hun cijferlijsten ingeschreven bij uitstekende scholen in San Francisco. Blake had de scholen bezocht en vertelde dat hij tevreden was. Hij was al begonnen aan zijn zoektocht naar een appartement, maar toen hij eind november thuiskwam om Thanksgiving Day met zijn gezin te vieren, had hij nog steeds geen woning voor hen gevonden. Het was lastiger gebleken dan verwacht om op redelijke afstand van de scholen een huurappartement te vinden dat aan al Sybils eisen voldeed: licht, zonnig, ruim, modern, met hoge plafonds en mooie uitzichten. Bovendien vond hij de huren in San Francisco absurd hoog, zelfs vergeleken bij New York.

Blake had het ontzettend naar zijn zin in zijn nieuwe functie en leek tien jaar jonger toen hij thuiskwam. Sybil wist dat hij het juiste besluit had genomen. Wel vroeg ze hem bezorgd of hij een appartement voor hen zou kunnen vinden, maar hij beloofde zijn zoekpogingen uit te breiden als hij na Thanksgiving terugging.

‘Kunnen we in een hotel gaan wonen?’ vroeg Charlie toen zijn vader terug was naar San Francisco.

‘Ik hoop het niet,’ zei Sybil met een streng gezicht. Ze wilde niet met drie kinderen in een hotel wonen, hoe geweldig Charlie dat idee ook vond. ‘Papa vindt wel iets voordat we hier weggaan,’ beloofde ze. De makelaar was aan het onderhandelen over een appartement op de zevenenvijftigste verdieping van de Millennium Tower in Mission Street. Het uitzicht was prachtig, maar het was een mindere buurt, niet ideaal voor kinderen. De woontoren stond in het financiële district tussen kantoorgebouwen in, in een wijk die was opgeknapt, maar waar geen park of speeltuin was voor Charlie. Het appartement maakte deel uit van een chic appartementencomplex en stond al een jaar te koop sinds de eigenaar naar Hongkong was verhuisd. Bouwfouten in de toren maakten de apparte-

menten moeilijker te verkopen, maar mogelijk gemakkelijker te huren, misschien voor een redelijkere prijs. De makelaar hoopte een huurcontract voor een of twee jaar los te peuten. Ondanks de bouwfouten was het nog steeds een geweldig gebouw. Blake wilde het appartement bezichtigen, plus diverse andere, zodra de makelaar hem er binnen kon krijgen. Sybil vroeg er elke dag naar.

In de tussentijd genoten de kinderen van hun laatste maand in New York, voordat de kerstvakantie begon. Andy had afspraken met al zijn vrienden, nu het nog kon en ging naar basketbal- en hockeywedstrijden. Caroline vond haar ouders nog steeds wreed, maar vermaakte zich desondanks met haar vriendinnen. Ze zouden de kerstdagen in New York doorbrengen en op nieuwjaarsdag naar San Francisco vliegen. Sybil hoopte maar dat ze tegen die tijd ergens konden wonen, en Blake ook. Ze werden allebei zenuwachtig, omdat het hem nog steeds niet was gelukt iets te vinden. Op 1 december had hij ruimte vrij gehouden in zijn agenda om met de makelaar appartementen te bezichtigen. Hopelijk zou hij nu meer geluk hebben dan in november. Hij snapte niet dat het zo moeilijk kon zijn om een appartement met vier slaapkamers te vinden in een modern licht gebouw met uitzicht, zoals zijn vrouw wilde. Die dag hadden ze vijf appartementen op het programma staan. Het appartement in de Millennium Tower was nog niet beschikbaar, maar Blake en Sybil bleven hoop houden. Sinds Blakes aankomst had hij in de Regency gewoond, een combinatie van appartementen en hotelsuites, maar hij wilde voor Sybil en de kinderen een thuis vinden in plaats van een tijdelijke oplossing.

Op die mistige decemberochtend haalde de makelaar hem op en verzekerde ze hem dat ze in haar botten voelde dat ze die dag zouden vinden wat hij zocht. Blake hoopte dat ze gelijk had. Hij was Sybil en zijn kinderen dankbaar dat ze hiernaar-

toe wilden verhuizen en vastbesloten een appartement naar hun zin te vinden.

Het eerste appartement dat hij bezichtigde, bevond zich in een gebouw uit de jaren dertig in Pacific Heights, de beste woonwijk in de stad. Helaas was het appartement donker en deprimerend, al was het helemaal uitgebroken en bood het een geweldig uitzicht over de stad. Het had niet de moderne uitstraling die Sybil wilde en de ramen keken uit op het noorden. Toen ze naar de volgende locatie reden, begon Blake zich af te vragen of hij ooit een goed appartement zou vinden. Hij had niet de moed om Sybil te sms'en dat hij weer een misser had bezocht. Ergens in San Francisco moest toch een woning voor hen staan. Hij hoefde die alleen maar te vinden, hoeveel moeite dat ook kostte.

Sybil had hem de kans gegeven om zijn droom waar te maken. Nu zijn gezin zo goed was naar deze stad te verhuizen, moest hij een prettig appartement voor hen vinden. Met gesloten ogen dacht hij aan haar en miste haar. Ze hielden stil op een kruising, en toen hij zijn ogen weer opendeed zag hij tot zijn verbazing een gebouw dat veel weghad van het Frick-museum in New York. Hij had het nooit eerder gezien, al hadden ze al verschillende keren door Pacific Heights gereden.

'Wat is dat?' vroeg hij geboeid. Het had meer weg van een klein museum dan van een huis. Het huis leek over de bomenrij die het omzoomde heen te kijken. Er was een sierlijk hek met daarachter een binnenplaats. De tuin zag er verwilderd uit.

'Dat is Butterfield Mansion,' antwoordde de makelaar, die weer optrok. Blake draaide zich om, om naar het huis achter hen te kijken. Het was indrukwekkend, gebouwd in een Europese stijl, maar ondanks de pracht en praal zag het er verlaten uit.

'Wie woont daar?' vroeg hij nieuwsgierig.

‘Er heeft al in geen jaren meer iemand gewoond. Het huis was eigendom van een belangrijke bankiersfamilie die het ruim honderd jaar geleden, nog voor de aardbeving van 1906, heeft laten bouwen. Ze verloren hun geld in de beurskrach van 1929 en verkochten het huis. Daarna is het een paar keer van eigenaar veranderd. Vijf of zes jaar geleden heeft de bank het in beslag genomen. Sindsdien staat het leeg. Niemand wil meer zo’n groot huis. Dit soort huizen is te duur in onderhoud en het is lastig om voldoende personeel te vinden. Uiteindelijk zal het wel worden opgekocht door een projectontwikkelaar en worden gesloopt. Ik denk niet dat de bank op dat soort negatieve publiciteit zit te wachten. Het zou een geweldig pand zijn voor een hotel – er hoort flink wat land bij –, maar in deze wijk krijg je daar geen vergunning voor. En dus staat het nog steeds leeg. Het heeft een stuk of twintig slaapkamers, ontelbare dienstbodenvertrekken en een balzaal. Het staat bij onze makelaardij te koop, maar ik ben er nog nooit binnen geweest. Het is een stuk lokale geschiedenis. Met al dat IT-geld dat tegenwoordig in deze stad tegen de plinten klotst, is het jammer dat niemand het heeft gekocht. De bank biedt het voor een belachelijk lage prijs aan, puur om ervan af te komen, maar het is een te groot project om aan te beginnen.’ Blake knikte. Dat zag je zó, maar het had zo’n waardige elegantie, zelfs in zijn huidige onverzorgde, onbewoonde, ietwat troosteloze staat. Blake kon wel zien dat het al lang geleden was dat iemand van dat huis had gehouden.

‘Wat is er gebeurd met de familie die daar woonde? De Butterworths?’

‘Butterfields,’ verbeterde ze. ‘Ik denk dat ze na de verkoop zijn verdwenen, of uitgestorven. Er staat me vaag bij dat ze naar Europa zijn gegaan. Zoiets was het. Ze maken geen deel meer uit van het sociale leven van San Francisco.’ Het ging hem aan het hart dat een familie die in zo’n elegant en schit-

terend huis had gewoond niet meer zou bestaan. Het huis en wat de makelaar erover vertelde fascineerde Blake, maar ze reden door naar nog vier appartementen waarvan hij wist dat Sybil ze afschuwelijk zou vinden. Daarna reed hij terug naar zijn kantoor ten zuiden van Market. Tegen de avond ging hij naar zijn hotel. Hij vertelde Sybil aan de telefoon dat hij weer vergeefs op zoek was geweest.

‘Er komt vast wel iets,’ zei ze terwijl ze probeerde optimistisch te klinken. ‘Hoe staat het met dat appartement in de Millennium Tower?’ vroeg ze, al vond ze het een onprettig idee om op zo’n hoge verdieping te wonen in wat ze hardnekkig bleef aanduiden als aardbevingsgebied, om nog maar niet te spreken over een eventuele brand. Dan moesten ze met drie kinderen via de trap zevenenvijftig verdiepingen naar beneden.

‘De eigenaar in Hongkong heeft nog niet gereageerd. Misschien wil hij niet verhuren.’

‘Misschien is dat wel zo goed,’ zei ze terwijl ze weer aan de hoge verdieping dacht. Hij vertelde haar bijna over het enorme herenhuis dat hij die ochtend had gezien, maar toen ze van onderwerp veranderden, vergat hij het. In bed dacht hij er weer aan en vroeg hij zich af hoe het er vanbinnen uitzag. Enigszins opgelaten belde hij de volgende ochtend zijn makelaar om tussen neus en lippen door te informeren naar de prijs van het huis. Het huis had een discrete schoonheid en iets ongewoons en fascinerends. Toen ze hem de vraagprijs vertelde, schrok hij ervan.

‘Het zou waarschijnlijk een smak geld kosten om er te wonen, maar ik denk dat de bank met minder ook akkoord zou gaan,’ vertelde de makelaar. ‘Er is gesproken over een veiling, maar ze zijn bang dat een commerciële eigenaar het zal slopen. Alleen de grond is al meer waard.’ De makelaar had een bedrag genoemd dat onder de vraagprijs lag van de bezichtigde koopappartementen, die hij niet geschikt vond. De onroerendgoed-

prijzen waren hoog in San Francisco. Hun loft in Tribeca was echter tien keer zoveel waard als de vraagprijs van Butterfield Mansion. Het was een koopje.

‘Hoe ziet het er vanbinnen uit?’

‘Ik heb geen idee, maar ik kan het navragen. Wilt u het bezichtigen?’ Ze klonk verbaasd. Het huis belichaamde alles wat hij niet wilde. Hij wilde een gloednieuw, modern appartement in plaats van een huis. Bovendien had hij gezegd dat hij niet wilde kopen. Dat was allemaal waar, maar het oude verlaten huis knaagde aan hem.

‘Het heeft niet echt zin om te gaan kijken, behalve om mijn nieuwsgierigheid te bevredigen. Mijn vrouw zou me afmaken.’

‘U kunt onderbieden als u het mooi vindt.’ De makelaar liet haar stem zakken en negeerde zijn opmerking over Sybil.

Hij hoefde bijna niet te onderbieden, want de prijs lag al erg laag. Ze konden het opknappen en als ze weer uit San Francisco weggingen, konden ze het voor een fors hogere prijs verkopen. Als hij er zo over nadacht, klonk het meer als een zakelijke propositie dan als een hersenspinsel. ‘Misschien ga ik wel kijken, puur voor de lol,’ zei hij geïntrigeerd.

‘Ik bel u terug.’ Ze hing op en belde hem vijf minuten later om te vertellen dat haar directeur haar de sleutels had overhandigd en had bevestigd dat de bank het huis nog steeds wilde verkopen. Ze wist dat ze al een tijdje van het pand af wilden. ‘Ik kan u tussen de middag rondleiden, als u wilt.’ Hij voelde zich belachelijk, maar stemde ermee in haar daar te treffen. Zijn taxi was op tijd.

Door het huis lopen voelde als een tijdreis naar het begin van de twintigste eeuw. Het huis was ouderwets, maar had een spectaculaire schoonheid en was vanbinnen elegant gebouwd, met bewerkte sierlijsten, een bibliotheek met houten panelen, schitterende parketvloeren en een balzaal die hem aan Versailles deed denken. Het zag eruit als een museum, of als een

klein hotel. Het was in verbluffend goede staat. Niets wees op schade of lekkage. In de keuken hing een lange rij bellen waar in de hoogtijdagen van het huis, een eeuw geleden, de diverse bedienden op hadden gereageerd. De ontvangstkamers op de begane grond waren erg ruim en alle slaapkamers voor het gezin waren op de eerste verdieping. Elke slaapkamer had een kleine zitkamer en een enorme badkamer. De verdieping erboven telde een aantal logeerkamers met zitkamers waar marmeren schouwen stonden, net als in de slaapkamers eronder. Ze boden stuk voor stuk een adembenemend uitzicht. Op de bovenste verdieping bevonden zich de personeelskamers. Er kon hier een enorm groot gezin wonen, dat verzorgd werd door een leger bedienden. Blake liep de indrukwekkende trap op en af en maakte nog een ronde door het huis. Hij zag dat de keuken op een bepaald moment was gemoderniseerd, al voldeed het nog niet aan de eisen van deze tijd.

‘Wat een geweldig huis,’ zei hij vol ontzag toen hij het nogmaals had bekeken.

‘Wilt u een bod doen?’ vroeg de makelaar op de man af. Toen hij zwijgend opkeek naar de sierlijke plafonds en nadacht over haar vraag, zag hij dat alle kroonluchters waren weggehaald. Die zouden moeten worden vervangen. Alleen al door de grootte van het huis, zou het een uitdaging worden om het in te richten.

‘Ik denk het wel,’ klonk een zachte stem die hij niet als de zijne herkende. ‘Zelfs al gaan we hier nooit wonen, het zou een geweldige investering zijn. Als je binnen schildert en de luiken voor de ramen vandaan haalt, zou het voor de juiste prijs een bijzonder huis zijn.’ Stond hij nu zichzelf te overtuigen of de makelaar? Hij besloot zijn opwelling nog even voor zichzelf te houden. Als hij het aan Sybil zou beschrijven, zou hij het onmogelijk recht kunnen doen. Tegelijkertijd was dit huis alles wat hij wilde. Toch bood hij brutaal maar de helft

van de vraagprijs – wat voelde alsof hij roulette speelde in Las Vegas – puur om te zien wat er zou gebeuren. Hij wist zeker dat hij het niet zou krijgen, maar het was leuk om het te proberen. Alleen al op basis van het aantal vierkante meters was het een ongelooflijke mazzel, als ze zijn bod aanvaardden.

Een uur later had de makelaar de formulieren laten bezorgen. Hij tekende ze achter zijn bureau. Gezien zijn absurd lage bod op een huis dat niemand wilde, kon hij het niet echt serieus nemen. Daarna zette hij het hele geval uit zijn hoofd en zat de rest van de dag in vergadering. Hij liep pas na zes uur zijn kantoor weer in en vond daar een berichtje van de makelaar. Ze vroeg hem alleen of hij haar kon bellen. Voordat hij naar zijn hotel ging, belde hij haar terug, ervan overtuigd dat de bank zijn bod had afgewezen. Hij wist niet precies of hij dat hoopte, of juist niet.

‘Butterfield Mansion is van u, meneer Gregory,’ zei de makelaar op plechtige toon. Het duurde even voordat haar woorden tot hem doordrongen. ‘Het huis is van u,’ herhaalde ze. ‘De bank heeft uw bod aanvaard. Ze willen de overdracht over twee weken laten plaatsvinden, nadat u het hebt laten inspecteren.’ Dat was zijn enige ontbindende voorwaarde geweest.

‘O, mijn God,’ zei hij, en hij ging verbluft zitten, terwijl hij zich afvroeg wat hij zijn vrouw ging vertellen. Hij had een ruim 1850 vierkante meter groot herenhuis uit 1902 met balzaal gekocht, dat op ruim 4000 vierkante meter eigen grond stond. En toen hij een paniekaanval onderdrukte bij de gedachte aan Sybils gezicht als hij het haar vertelde, begon hij te lachen. Als hij wilde, kon hij er op basis van de inspectie nog steeds onderuit. Maar dat wilde hij niet. Hij had geen idee waarom niet. Het was absoluut niet logisch, maar hij was verliefd geworden op het huis. Hij vroeg zich af of hij in een soort midlifecrisis zat. Eerst had hij die baan aangenomen in San Francisco en nu had hij een herenhuis van ruim een eeuw

oud gekocht. Dat was bepaald niet het moderne huurappartement dat Sybil in gedachten had.

Hij liep terug naar zijn hotel, peinzend over wat hem had bezielde. Maar wat de reden, of de gekte, ook was, ze hadden nu een huis om in te wonen. De prijs die hij ervoor had betaald was zo laag, dat ze nog meer dan genoeg spaargeld overhielden. Daar kon Sybil tenminste niet kwaad over worden. Als er binnen was geschilderd, zou Butterfield Mansion een geweldig thuis voor hen zijn, in elk geval voorlopig, zelfs al zouden ze het later met winst verkopen. Nu was het zaak Sybil daarvan te overtuigen. Het huis kopen was gemakkelijk, het aan Sybil verkopen was iets heel anders. En toch, het zou leuk zijn om een paar jaar in zo'n groot huis te wonen. 'Huize Gregory,' zei hij hardop en begon weer te lachen.